

KERTJEINK

Irodalmi kert 1.

Az alábbiakban olyan szövegekből válogattunk, amikkel lehet, hogy már te is találkoztál. Mindegyikben szó van egy olyan növényről, vagy helyszínről, amelyek kapcsolódnak valamilyen módon az emberi sorsokhoz, tulajdonságokhoz, természethez. Megtörtént már veled, hogy egy bimbózó szerelem, vagy induló barátság kezdetén már sejtetted, hogy milyen fájdalommal fog járni majd annak az elmúlása? Érezted már, hogy „nem vagy a helyeden”, hogy olyan közösségben létezel, ahol alig-alig találod meg magad? Van arról élményed, hogy valami lassan múlik el, szinte észrevétlenül, s mikor menteni próbálnánk, már késő? Így vannak az idézett vers növényei is, például a nyíló *kerti virágok*, amelyek egy fiatalember reményeit idézik meg, a *mandulafácsk*a, amely rossz környezetben éppúgy tönkre megy, ahogyan az egyén, vagy épp az *a kevély tölgy* idéz meg egy emberi csoportot, amit belülről a gondok, bajok emésztenek.

- Kisebb csoportokban először mindegyik növényből kiindulva alkossatok meg egy-egy karaktert! Milyen emberré változna a mandulafácsk, mi lehet az ő élettörténete, hogy hívnák stb.?
- Képzeljétek el, hogy van köztetek egy kertész, a többiek pedig az imént megszemélyesített növények! Hozzatok létre egy kertet, aminek ti vagytok a lakói! Keressétek meg a helyeteket a térben és alkossatok meg egy köztetek zajló párbeszédet. Hol állna a mandulafácsk a kevély tölgyhöz képest? Mit susoghat a fa lombja a virágnak, és az mit válaszolhat erre? A beszélgetést szervezhetitek egy-egy téma, kérdés köré, így például: Milyen a társadalom számára hasznos egyén? Milyen nehézségekkel kell megküzdeni egy embernek élete során?

„Még nyílnak a völgyben a **kerti virágok**,
Még zöldel a **nyárfa** az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takarja el a bérci tetőt.
Még ifju szivemben a lángsugarú nyár
S még benne virít az egész kikelet,
De íme sötét hajam őszbe vegyül már,
A tél dere már megüté fejemet.”
(Petőfi Sándor, *Szeptember végén*)

„S íme virágzik a **mandulafácsk**a merészen a
télben,
Ám csodaszép rügyeit zuzmara fogja be majd!
Mandulafám, kicsi Phyllis, nincs még fecske e
tájon,
Vagy hát oly nehezen vártad az ifju Tavaszt?”
(Janus Pannonius, *Egy dunántúli mandulafáról*)

Most lassu méreg, lassu halál emészt.
Nézd: a **kevély tölgy**, mellyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne termő
Férgek erős gyökerit megőrlik,
(Berzsenyi Dániel, *A magyarokhoz*)

Kertem nárcisokkal
Végig ültetéd;
Csörgő patakokkal
Fáim éltetéd;
Rám ezer virággal
Szórtad a tavaszt
S égi boldogsággal
Fűszerezted azt.
Gondolatim minden reggel,
Mint a fürge méh,
Repkedtek a friss meleggel
Rózsáim felé.
Egy híjját esmértem
Örömmimnek még:
Lilla szívét kértem;
S megadá az ég.
(Csokonai Vitéz Mihály, *A reményhez*)